

lemmer, der have talt mod mine Forslag, og som begge ere Dommere, om Noget mere kan være i Grundlovens Aand end at sige, at Kjendelser, Tilhold skulle støttes paa Grunde; dersom det ikke er den første Sandhed, som vi ved vor Forbedring af Retspleien skulle bringe ind i Rivet, saa har jeg misforstaaet det Hele, saa veed jeg ikke, hvortil det er, vi skulle stræbe, og de Forslag, jeg har stillet under Nr. 2 og 3, gaae kun ud paa at faae en formel Beskyttelse for Tilholdsafgivelse.

Jeg skal i faa Ord forklare det ærede Thing, hvorledes Tilhold hidtil ere givne. Det er mange Gange skeet, hver Mandag, paa Kjøbenhavns Politikammer og paa ethvert Politicontoir hele Landet rundt, at den, der skal have Tilholdet, det være sig nu, som den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 3die Valgkreds gjentagende sagde, en Bagabond eller en løsladt Fange eller en anden Person, som Politiet har kastet sit Blik paa, i Almindelighed faaer Tilholdet gennem en Fuldmægtig eller Skriver, som tilføjer det til Politijournalen — det bliver i Reglen ikke optaget i den virkelige Politiprotocol. Jeg siger nu, at da Justitsministerens Forslag gaaer ud paa, at Ingen kan faae et Tilhold, inden han har afgivet Forklaring om, hvilke Subsistensmidler han har, saa skal der optages en Protokol over denne Forklaring, og jeg foreslaaer, at denne Protokol skal optages under de samme Former, hvorunder der ellers optages Protokol af Politidommeren, nemlig i Politiretten. Politiretten skal sættes; den skal befattes og beklædes af Dommeren og de 2 Retsvibner, thi kun da er efter vor Lovgivning den Tilkalte i sin fulde Fred og Beskyttelse. Jeg er overbevist om, at begge de ærede Herrer, der have talt imod mig, have kasteret Underrettsdomme, fordi Retten ikke var lovlighat, netop fordi der manglede den Tilkalte den Beskyttelse, som jeg fordrer for dem, der skulle anses som Løsgængere.

Jeg har dernæst foreslaaet, at naar en Politimester stæder en Mand for sig, og lader ham forklare om hans Subsistensmidler, saa skal Politidommeren ikke have Ret til at give ham Tilhold uden at have Grunde for dette Tilhold

og uden at fremsætte disse Grunde i sin Protocol. Det har netop været høist stabeligt og er blevet misbilliget i Hundreder af Tilfælde, at den bestaaende Lovgivning ikke forbrede Grunde for Polititilhold. Naar man vil gennemgaae vore Domsamlinger, saa vil man finde de besynderligste Tilhold; de have i mange Tilfælde været af den Beskaffenhed, at Retterne ikke have kunnet dømme efter dem. Det er dog t. Ex. besynderligt, at en Politimester i Kjøbenhavns Amts nordre Birk kan sige til en Mand, som boer 2—3 Mil fra Kjøbenhavn: Du skal komme hver Løverbag paa mit Contoir og oplyse, hvad Du har bestilt i den forløbne Uge, men dersom Du saa den Løverbag gaaer ind til Kjøbenhavn, saa skal Du for 4de eller 5te Gang begaaet Løsgængeri 5—6 Nar i Forbedringshuset; Slikt er passeret. Dersom saadanne Tilhold ikke maae kaldes en uhyre Vilkaarlighed, saa eksisterer der efter mit Skøn slet ingen Politivilkaarlighed. Det er saadanne Tilhold, som jeg ved mine Ændringsforslag vel ikke kan udelukke fra at blive givne, thi man kan ikke ved nye Love skabe fornuftige Politimestre eller humane Dommere; det er umuligt, men som jeg derved vil tvinge Politivirigheden til at give Grunde for; det er kun det, jeg forlanger, og det paastaar jeg at være i den største Harmoni med vor Grundlov og med vor hele Retsudvikling, saaledes som den bør være, ikke saaledes som den har været. Folkethinget sidder her i dette Dieblis for at raade Bod paa de Vilkaarligheder, som have indfneget sig og som siden 1829 ere blevne beskyttede af Domstolene paa usle og elendige Individens Bekostning. Det er mod disse Misbrug, jeg retter mine Ændringsforslag, der netop ere komne frem, fordi jeg erkjender — og det har jeg allerede sagt under Sagens 1ste Behandling — at denne Lov i Sammenligning med den Løsgængerlov, vi nu have, er skreven i en human Aand. Nu møde de ærede Medlemmer for Kjøbenhavns 3die (D. Müller) og Viborg Amts 5te Valgkreds (Klein) mig med den Indvending, at Tilhold ikke have været Dommerhandlinger, og at det derfor er urigtigt, naar jeg vil have dem prøvede af Domstolene; jeg siger hertil: lad være, at de ikke have været Dommerhandlinger, men de have heller